10.

16.

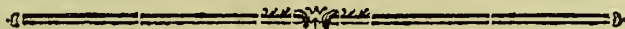
ILLUSTRISSIMO, SPECTATISSIMO VIRO,
BENEFICENTISSIMO MÆCENATI
D. D. LE NOIR;
REGI A SANCTIORIBUS CONSILIIS,
VIGILANTISSIMO SECURITATIS URBANÆ CUSTODI,
PRO TOT TANTISQUE IN SE COLLATIS BENEFICIIS
HOS QUALESCUMQUE LABORUM SUORUM FRUCTUS
OFFERT, DICAT ET VOVET

OBSEQUENTISSIMUS,
R. A. Jaguer Desperrieres.

DE

LUE VENEREA IN RECENS NATIS.

POSITIONES ANATOMICO-CHIRURGICÆ.

Quotidiana, ſimul & luctuoſâ nimis conſtat experientiâ plurimos à ſanguine paterno in progeniem derivari morbos; ſic imprægnatur vitioſâ labe intima illius conſtitutio, vitaque fit ingratum munus, & onus admodùm grave ac moleſtum. Hæreditariæ autem illæ affectiones non eâdem intenſitate vigent, non eâdem adhærent tenacitate.

Debellantur quædam ſolis naturæ viribus quas feliciter juvat idonea vitæ ratio, & promovet ætas firmior; ſic ipſos inter œconomiæ animalis receſſus perit iners ſtrumoſus, ſcorbuticus, arthriticus, ſeu rheumaticus humor. Non ita de viru venereo. Hic amarus impuræ libidinis fructus innocua mutui amoris pignora corrumpit radicitùs, & majores edit ſtrages, niſi ſalutari manu compeſcatur illius tumultus.

Accuratæ deſunt obſervationes quibus natura luis venereæ victrix proclametur (1). Docet nos frequentior artis uſus indomitum illud virus quandòque à propria indole fieri degener, & variâ obduci larvâ, undè dejiciuntur in errorem incauti vel inexpertes. Itaque experientiâ duce, naturam in morbo venereo à parentibus tranſmiſſo feliciter propugnando minimè idoneam fateamur, & neceſſarium artis auxilium invocemus.

Sed, proh dolor! beneficam Chirurgi manum, ut ita dicam, vinciunt, mendax ſymptomatum indoles, infantulorum temperies imbecillior, & major remedii apti energia: ſic in recens natis miaſmate venereo afflatis, ad hodiernum uſque diem, ſæpius incaſſum tentata, imò exitioſa habita eſt curatio.

Medicinæ & Chirurgiæ Annales pervolventi hinc & indè occurrunt obſervationes quædam, & annotationes raræ, tùm de Diagnoſi innati iſtiuſce morbi, tùm de variis modis quibus exiſtit mutuum & crudele lactantes inter & nutritos venereæ luis commercium, tùm de diverſa illius curandi methodo (2);

---

(1) *Vide* Fabre, Traité des malad. vénér. tom. 1, pag. 37.

(2) *Vide* Nicol. Maſſa, de morbo Neapolit. lib. 1. & 2. Lugd. 1536.
Les Œuvres de Paré, 1607.
La Chirurg. de Guillemeau, 1647.
Harris, de Lue Venereâ.

ineunte feculo, nondùm promulgata fuerat doctrina ratione & experientiâ comparata. Inter remedia utilia, noxia, vel frustanea hærebat anceps Chirurgi manus.

Attamen lapfu temporis exfpatiatur artis noftræ gyrus de morbi venerei ætiologiâ, de fymptomatibus quibus in recens natos monftrum illud debachatur, necnon de præftantiori modo hydrargiri apud eos adminiftrandi (1).

Nonnulli exiftimârunt practici infantulos labe vênereâ pollutos, unà cum nutricibus methodo communi effe fubjiciendos. Recta quidem illa opinio, fanum judicium; nulla autem hujufce methodi, facilis, fimplicis, juxtà naturæ votum habitæ, confirmata praxis, nulla ei favebat publica inftitutio.

Plaudamus ætati noftræ, plaudamus vigili ftudio, fapientique beneficio illuftriffimi viri qui res urbanas tàm feliciter profequitur! Quo duce & aufpice, furgit ædificium publicum in quo providetur humanitatis bono, fimul & artis falutaris incremento.

Audiunt omnes mulieribus, fivè prægnantibus, five puerperis, fyphilide inquinatis, novum apertum effe Hofpitium in quo infortunati earum pueruli unà cum lacte materno fugunt alimentum & medicamen, in quo nutrices prætio conductæ fuppeditant fuccum nutritium fimul & antivenereum recens

---

(1) *Vide* Aftruc, de morbis venereis, lib. IV, cap. V.
Mauriceau, Traité des maladies des Femmes groffes, chap. XI, De la cure de la maladie vener. des petits enfans, tom. I, p. 518.
Levret, l'Art des Accouch. troifième édition, p. 267.
Fabre, tom. 2, p. 265.
M. Nils Rofen, Traité des maladies des Enfans, traduit par M. le Febvre de Villebrune, D. M. p. 560.

natis è Nosocomio dicto, *l'Hôpital des Enfans-Trouvés*, vel ex alio loco adventitiis (1).

In hoc tam felici hospitio necessarium apti cujuscumque medii suppellectile adduxit beneficentia; & jam incœpti successus ampliores jubent auspicari. Hìc naturæ interrogandæ frequentior datur occasio, hìc accuratarum scatet fons genuinus observationum, undè salutares rivi in miserrimam sobolem decurrere amabunt. Congestis ità plurimis hâc eâdem de re observationibus, certior, facilior & promptior luis venereæ congenitæ Diagnosi, Prognosi, necnon curationi aperienda est via. Utinam bonorum omnium votis annuat hæc nostra dissertatio quam proponendam hodiè suscipimus, & quæ momenta duo offert adimplenda!

1°. Quænam diagnostica morbi venerei in recens natis symptomata?

2°. Quænam præstantior curationis methodus?

Cum verò symptomata venerea externis præsertim partibus inhæreant, cuti scilicet, textui cellulari & glandulis, singulum quodque organum leviter Anatomiæ penicillo venit delineandum.

EX ANATOMIA.

Omnes corporis partes communibus involvuntur tegumentis quorum, juxtà recentiores, duplex instituitur divisio, in cutem nempè, & membranam cellularem aut adiposam.

Cutis miro quidem, sed extricatissimo conflata artificio, vasculari, nerveo & membraneo implicatur intertextu cui corii

---

(1) Vide *Hospice des pauvres Enfans nouveaux nés, atteints du mal vénérien, broch. in-4°, par M. Colombier.*

nomen affignârunt Anatomici. Non eadem ubiquè denfitas, non eadem textura, modò craffior, modò rarior. Extenfionis & coarctationis capax varias imò & oppofitas fubit vices, ut in obefitate, graviditate, hydrope & emphyfemate, aliundè in macie & marafmo, &c.

Diverfi generis quamplurima vafa offert cutis. È fpectabili venarum & arteriarum connubio plexus oritur vafculofus, evidentior tamen in genis, ubi liliis mifcentur rofæ. Exteriori cutis fuperficiei adhæret membrana tenuis, perlucida, innumeris perforata poris, & nullo fenfu donata, quæ dicitur epidermis.

Structuram attentè perpendenti minutiffimæ folo intuitu apparent lamellæ, fquammofæ, denfiffimæ, attamen fpongiofæ, undè non rarò fpiffior evadit epidermis; quod plurimi evidenter probant morbi cutanei, monftratque maceratio arte parata.

Diverfa etiam cuticulæ craffities quæ durorum corporum attritu fit major in volis manuum plantifque pedum, & callofa quidem, lamellis ftratum fuper ftratum additis; undè enervatur tactus exquifitior.

Non folùm cutem inveftit epidermis, ex partibus internis in internas differminata per magnos hiatus reflexa diffunditur.

Deprehenduntur infuper microfcopii ope cuticulæ expanfiones quæ cutis poros permeant ufquè ad tubulos cryptarum vel glandularum cutanearum excretorios, à quibus tamen igne, cantharidibus, & gangrenâ eam recedere obfervamus. De promptâ regeneratione non autem de verâ origine (1) omnes confentiunt.

Quæquæ fit, cutem ab attritu & dolore defendit epider-

---

(1) *Vide* Morgagni, Adverf. Anat. pag. 13.

mis, ſicque juvat tactûs ſenſum & moderatur. Cuticulâ abrasâ, conſpicuæ occurrunt eminentiæ quædam mammoïdeæ, hic villoſæ, illic piramidales, quæ penicillatæ & radiatim diſpoſitæ, ab extremis nervorum propaginibus hinc & indè per-reptantibus efformantur & in digitorum apice, mammarum papillis, linguâ, labiis & in balano numeroſiores, evidentioreſque admodùm reperiuntur (1).

Ex iis nervorum ſurculis exſurgit ſubſtantia mollis, pulpoſa, cuticulæ ſic & cuti firmiter adhærens, reticuli vel cribri inſtar ordinata, cui corporis reticularis aut mucoſi nomen à Malpihgio conceſſum fuit.

Si Ruyſchii experimentis fides adhibenda, potiſſimùm ab eo pendet color cutis (2).

Latet illius principium, non verò uſus; ſi quidem papillarum mollitiem & ad tactum aptitudinem tueri videatur. De glandulis miliaribus vel folliculis à Stenone & Malpighio, (3) de Sebaceis à Morgagnio evulgatis, (4) de poris tùm arterioſis tùm venoſis inhalationi & exhalationi dicatis, ab Hyppocrate & galeno cognitis (5), luculentis verò experimentis & indefeſsâ Sanctorii & Kaau obſervatione illuſtratis; (6) de pilis, unguibus & aliis cuti annexis partibus dicere ſtrictior vetat diſſertationis cancellus; quibus de omnibus, Anatomicorum ſcriptis conſulendum.

(1) *Winslow, Expoſ. Anat. Traité des Tégum.*
(2) Ruyſchii, Adverſ. Anat. Dec. III, pag. 26.
(3) Epiſtol. de glandulis, p. 5, edit. Londin.
(4) Advers. Anatom.
(5) Hyppocrat. Epid. Lib. VI, Sect. VI.
(6) Medica Statica Sanctorii.
Item. de Perſpir. Hypp. Kaau.

Cuti

Cuti ſubjacet & adhæret laxiùs hìc, illìc firmiùs membrana cellularis aut adipoſa. Eo dicitur nomine ſecundum corporis involucrum commune. Omnium organorum baſis & fundamentum, alia aliis alligando, eorum conſenſum, variaque officia fovet & tuetur; ideòque meritò ad corporis humani elementa refertur tela celluloſa (1). Plurimis conflatur folliculis membranaceis ità inter ſe ordinatis, ut innumeræ efformentur cellulæ in puerili ætate copioſiores, in ſenili verò rariores, variæ expanſionis mutuum commercium ſortientes; quod perſpicuè conſtat Emphyſemate, Leucophlegmatiâ, necnon laniorum inſuflatu.

In iis coacervatur interſtitiolis oleum tenue, blandum, in diverſis locis ſpiſſitudine diverſum, cujus ſecretioni arteriæ capillares, & reſorbtioni venulæ inhiantes potiſſimùm favent (2). Epulis, ſomno, quiete mirum in modum augetur adipoſus humor, & congeſtus non raro nocet (3). Inediâ, motu, vigiliâ, curis animi, febre, morbo quolibet facilè & brevi evaneſcit. In omnibus corporis partibus non æquè diffunditur pinguedo; quæ quidem varietas à vario illius uſu pendet: ſic muſculos copiosè ambit ut facilior motus evadat, & minor attritio. Sic adipoſæ partes, delicatiores præbent lineamentorum tractus, undè venuſtior forma; ſic riſus ſedent in fæminarum vultu, ſic amabili globulorum formâ jucundiores ſororiantur mammæ.

Alii ſunt textûs cellularis uſus, quos utpotè noſtro propoſito minùs neceſſarios, tacebimus.

Variæ ſunt de glandularum ſtructurâ opiniones (4); genera-

---

(1) *Vide* Halleri Elem. Phyſiol. tom. 1, lib. 1, p. 19.

(2) Ruyſchii, Adverſ. Anat. p. 28.

(3) Halleri, idem, p. 50.

(4) *Vide* Laurentii Heiſteri, compend. Anatom. de Adenologiâ.

tìm verò denominantur partes peculiaris habitûs, figurâ, colore, connexione, ſtructurâ & uſu ab aliis diſcrepantes. Illa autem organa conſtituit minutiſſimorum diverſi generis vaſorum apparatus, quæ tortuoſo flexu diſponuntur inter ſe, textu cellulari uniuntur, membranâ ſibi propriâ involvuntur, plerùmque etiam ductu excretorio donantur; unde eorum Parenchyma.

Ad id omnes glandulæ conferunt ut humorem quemdam, vaſorum ope, ſecernant à ſanguine.

Supervacanea foret de glandularum ſtructurâ & uſu prolixior expoſitio. Ex adumbrata deſcriptione, in prono eſt explanare cur in morbo venereo qui humorem mucoſum & ſebaceum maximè afficit, toties laborent glandulæ, & veneni conſortium adeò facilè admittant (1); undè varii & innumeri eructantur affectus de quibus poſtmodò nobis erit dicendum. Sed antequam ſymptomata inſitæ luis venereæ exhibeamus, quædam ſunt præmittenda de illius differentiis, & de variis ejuſdem communicandæ modis.

EX CHIRURGIA.

Circà Syphilidis naturam, originem & eſſentialem cauſam fluctuat etiamnùm auctorum incerta mens: detegendo velo, fruſtrà inſudârunt celeberrimi *Aſtruc* & *Fabre*, nihilque eorum ſcriptis addere jubet prudentia. Aget ſolummodò diſſertatio noſtra de morbo quatenùs recens natos occupat; huic autem argumento præcedere debent indicatio temporum in quibus à conceptionis inſtanti, imò & ultrà partum, à matre in fœtum derivari poſſit virus venereum, ſimul & illius communicandi

(1) Aſtruc, de morb. vener. tom. 1, p. 420.

varietas (1). Contagii propagatio in quatuor dividitur tempora, conceptionis ſcilicet, geſtationis, partûs, & etiam lactationis.

1°. Ubi primùm in utero materno fecundatur infanti srudimentum, vel alterutrum parentem, vel utrumque infeſtat lues, aut recens, aut jam à longo tempore ſæviens; partem ipſam culpæ ream obſidet, totamvè ſanguinis molem corrumpit; hinc & indè furit, vel injectâ antiveneorum catenâ cohibetur.

2°. È fonte puro dimanavit embryonis vita, & jam gravida mater venenum exhauſit; loco natali adhærens primariò virus, curationis idoneæ defectu, per integrum corpus ſerpit, & ad fœtum uſquè cum ſucco alibili defertur.

3°. Accidit etiam ut gravida mater quæ, nullo ſe ſuſpicatur pollutam veneno, luem tamen exitiali connubio mox parturienda contrahat, fœtuſque eamdem intrà partûs anguſtias excipiat; ſic vitales auras cum turpi morbo propinandas haurit inſcius, & jam vitiato aëre fruitur.

4°. Pendet à mammis o[illegible]rus dulce & virus cum lacte ſugit puerulus ſive ab ipsa matre, ſive à nutrice prætio conductâ, ſæpiùs infidâ, quæ dùm porrigit ubera, porrigit ſimul innocuo & miſerrimo infanti oſcula venenoſâ voluptate quaſi fecundata.

Pro eâ multiplici modorum & temporum varietate quâ oritur venerea lues congenita, diverſo viget intenſitatis gradu; undè patet cur à parentibus Syphylide contaminatis naſcantur infantuli illius peſtis expertes, aut apud quos, per quoddam vitæ curriculum, quaſi ſopita jacetalii verò promptis

---

(1) *Vide* Obſervationes celeberrimi noſtri *Petit*, luculentis illuſtratas Commentariis à celeberrimo M. *Fabre*, in libro jam laudato, tom. 1, pag. 6.

ejus furoribus devoveantur victimæ, aut larvatâ ipſius figurâ, rachitiſmo, ſcrophulis, variique generis obſtructionibus obnoxii vitam trahant infelicem.

Quoties in hac morborum, vel, ut rectiùs dicam, ſymptomatum farragine deſunt vera luis criteria, quæ ſolo temporis lapſu, eheu ſeriùs dignoſcuntur? Quoties fallaci ſymptomatum cohorte circumdatur idem ille morbus medicamentis nutrici ſimul & nutrito noxiis incaſſum oppugnandus? Quanti ergo prætii æſtimanda Diagnoſis quam certam & inconcuſſam exhibebunt ſymptomata quædam luem veneream in recens natis frequentiùs comitantia? Itaque viam adhùcdum leviter tritam adaperiat ipſamet experientia; jam inter innumeras & varias ejuſdem morbi complicationes nobis Chirurgiam in Noſocomio dicto *Bicêtre*, exercentibus facem præviam obtulit (1), & tandem ex novo Hoſpitio emerget optata lux quâ tenebræ ſuperſtites ſint diſcutiendæ. Hìc incipit filum illud ariadneum quo greſſus incerti deduci poſſint extrà labyrinthum jamdudùm inexplicabilem (2).

---

(1) Experimenta noſtra in Noſocomio dicto *Bicêtre* incœpta, conſilio & opere juvit celeberrimus M. *Brun*, Noſocomii Generalis Chirurgus primarius, Doctor Medicus Remenſis.

(2) Exorientis hujuſce Hoſpitii curam geſſimus unà cum MM. *Colombier* & *Doublet*, D. M. P. omnem conjunctis viribus operam navavimus, totiſque armis enixi ſumus ut obſervationes experientiâ communi illuſtratas ſive in Diagnoſi, ſive in tutiori curatione ſedulò colligeremus. Jam Medicorum eorumdem indefeſſus labor, jam laudanda ſagacitas, dignaque miniſtro humanitatis amico, cujus ope nobis arridet inſtitutionis utilitas, publici fecerunt juris, & noſtras in inquirendo morbo vigilias, & in curando ſucceſſus.

Vide *Hoſpice des pauvres Enfans nouveaux nés, atteints du mal vénérien.* Paris, 1781, par M. Colombier.

Idem, *Mémoires de la Société Royale de Médecine.*

Mémoire ſur les ſymptômes & le traitement de la maladie vénérienne dans les enfans nouveaux nés. Paris, 1781, par M. *Doublet.*

In omnes ferè corporis partes, sævit venerea lues etiam hæreditaria, & experientiâ judice, apud infantulos oculis, naso, ori, partibusque generationi dicatis adhæret præcipuè. Hinc multiplex, turpissimumque istius satellitium efformant tumores, pustulæ & ulcera, quæ quidem ut certo disponantur ordine symptomata, cutem generatìm, caput verò speciatìm, truncum & artus obsidentia fideliter exponemus.

Plerumque lutea, fusca, livida, rugis, crustisque furfuraceis, deturpata videtur cutis, variis maculata modis nunc apparet, nunc in ea plus minusvè impressa cernuntur inflammationis vestigia; mox horret erysipelatosis eruptionibus, pustulisvè altioribus, siccioribus & sæpè crustâ induratis, mox diversa serpunt ulcera. Hìc tumores duri & indolentes, illìc molles, acerbi, & lento quasi gradu ad suppurationem vergentes deprehenduntur.

Vultum turpè deformant pustulæ siccæ inflammatoriæ, purulentæ, nonnunquam impetiginosæ. Jam fugiunt faciei decus & splendor, eraduntur genuina sanitatis, lætitiæ & innocentiæ lineamenta, jam fatalem typum insculpsit senectus maximè precox. Risuum, jocorumque naturalem locum usurpant macies, livor & rugæ, sicque tristis delineatur vultus, in puerulis contagio venereo non inquinatis rarò occurrendus. Quod quidem symptoma mox expressum, quasi pathognomonicum, teste nostrâ praxi, affirmare licet: ideòque sic deformes recens nati sanæ nutrici non sunt committendi, nisi decem vel duodecim diebus elapsis, ubi tunc plerumque sincerus morbi caracter explicandus.

Sui sunt corio affectus quibus indicatur Syphilidis præsentia, erosiones scilicet initio simplices, quæ in coronali, parietali & occipitali frequentiùs occurrunt, latè serpunt, & albescunt paulatìm, mox exudat humor ichorosus & fœtidus, mox nigricans

fit color, minitantis gangrenæ omen. Apparent etiam pustulæ variolas admodùm referentes, vel ad lentam suppurationem paratæ, vel absque eadem exsiccatæ.

Obsidetur insuper corium capillatum variis tumoribus quorum alii duri, rotundi, inæquales, alii molles cutis colorem non maculant, lymphaticorumque naturam æmulantur. Quidam inflammatorii in abcessum citiùs abeunt, & quandòque cariem ossium minantur.

Infestat rarò aurium ductus venerea lues, non nunquam tamen insurgunt eruptiones herpeticæ, necnon excoriationes pure ichoroso madidæ. Oculus suis quoque cruciatur morbis, undè palpebrarum œdema, præsertìm superioris, Ophtalmia sicca, humida, purulenta, Epiphora, Erosiones & ulcera corneæ, albugo, abcessus interiores, ipsiusmet oculi liquamen, membranarum apertura, humorum fluxus, necnon Staphiloma. Tumescit pituitaria membrana, in sinuum ambitu oriuntur ulcera saniosa & mucus narium exsiccatur, undè earum obstructio, difficilis respiratio, puerorum deniquè sat frequens suffocatio. Hæc autem omnia mala iis potissimùm incumbunt qui nullâ laborârunt Ophtalmiâ, tunc in olfactus organa ruit violentior pestis.

Os ipsum offenditur, sic pustulæ, apthæ, ulcera cancrosa quibus commissura labiorum, gengivæ & lingua premuntur. Inflammatio brevi accendit velum palati pendulum, amygdalas, uvulam & totum os omninò subvertit.

Varia inter symptomata quæ trunco imminent, annumerandæ veniunt eruptiones erysipelatosæ, herpeticæ, pustulæ complanatæ, mox rubræ, vel lividæ, mox siccæ & crustaceæ. Tumores & ulcera occupant axillas, scapulas, pectus, abdomen, umbilicum, inguina & clunes. Sæpè etiam ad spinam dorsi & os sacrum decurrunt tumores plus minùsvè elati, molles, fusci aut nigri,

quandòque ſpinæ bifidæ ſpeciem referentes ; atin tegumentis tantummodò commorantur.

Apud utriuſque ſexûs infantulos ſæpiſſimè patefiunt rhagades fici, mariſcæ, criſtæ, condylomata & bullæ criſtallinæ. Apud maſculos ſcrotum, penis & balanus inflammatione corripiuntur, œdemate, puſtulis, ulceribus & fiſſuris cancroſis urgentur, ſed liquorem virulentum per urethram defluentem nondùm detexit obſervatio. Puerulæ contrà nonnunquam obnoxiæ ſunt materiæ luteæ, necnon vitiatæ fluxui, quæ à mucoſo quaſdam à vitæ initio fœminas afficiente diſcrepat. Vulva quoquè eorumdem malorum ſedes quæ in adultâ ætate luem veneream indicant.

Suis peculiaribus morbis ſubjiciuntur & manûs & pedes; ungues craſſi, ſcabri fiunt, & abortis ad radices reduviis, Paronychiâ vulgò Panaritio, inflammatione, abſceſſu ſpontè decidunt. Altiora etiam talum dilacerant ulcera.

Faſtidioſa hæcce tabula fideliter delineata eamdem offert malorum congeriem quæ adultam ætatem cumulat & excruciat. Illud autem notandum quod apud infantes virus glandulis & oſſibus rariùs inhæreat, frequentiùs verò cuti & textui celluloſo.

Frequentiora inter ulcera quæ in caput, ſcapulas, axillas, inguina, ſacrum, clunes, talum denique impetunt, alia pendere videntur à compreſſione quâ laboravit intrà partûs anguſtias miſellus infans, alia ab inflammatione leviori cui ânſam præbent vinctura funiculi umbilicalis, linteorum attritus, ſordities, lotii vel fecum acrimonia, cutis ſinus versùs axillas & inguina, continuus deniquè corporis incubitus.

Ex ea tàm multiplici ſymptomatum caterva, quædam certo inſiguntur typo, certamque morbi venerei præſentiam apud recens natos declarant; ſed virulenti omnes non eadem afferunt: hi dubia duntaxat, alii vera poſt aliquot dies ſolummodò exhi-

bent; in quibufdam latet virus, vel ferius fuo erumpendum caractere, vel aliorum morborum lavâ obtegendum.

Quàm verò miferæ humanarum fcientiarum vices & conditio! Vix noftra crebior experientia fufpicatur tempus quo propriis fymptomatibus haud dubiè appareat apud infantes venerea peftis; conftat tamen eam versùs duo & decimum diem ab ortu fæpiùs expergefieri, & varia mala ad illud, rarò ad remotius tempus infurgere.

Maneat ergò in arte noftra inconcuffum longo duntaxat experientiæ & ratiocinii ufu dubia à certis diftinguenda effe venereæ luis hæreditariæ fymptomata, tutamque è collecto obfervationum tenore deducendam effe prognofim.

Quid metuendum, quid fperandum, habitâ rerum ratione, tutiùs indicabit ulterior praxis; ex alienis verò (1), noftrifque hùc usquè collectis obfervationibus fequentia deducenda funt corollaria.

Maximum fæpiùs portendunt periculum capitis ulcera; vel enim citiorem in gangrænam delabuntur; vel lethalis fopor ea fubfequitur, humoris in cerebrum metaftatico defluxu.

Tenues corii capillati puftulæ plerumque benignæ, tumores duri & rotundi in variis capitis partibus vagantes, ociùs, molles contrà qui fuprà fontanellam infident, feriùs, fuppurationis terminum adipifcuntur: ex iis autem dimanat modò humor albidus, & vifcofus, modò ferum puriforme, & tunc depreffi paulatim evanefcunt.

(1) Vide *Aftruc*, de morbis venereis, lib. IV, cap. V.

Levret, *Art des Accouchemens.*

M. Nils-Rofen, *Traité des Maladies des Enfans, traduit par M. le Febvre de Villebrune*, D. M. p. 556.

Doublet, *Mémoire fur les fymptomes & le traitement de la Maladie Vénérienne dans les enfans nouveaux-nés.*

Fatalis

Fatalis & præſaga mortis imago in recens natis ſenilis vultus, ejuſque decrepitudo, non tamen certò lethale ſignum, ſi modò ſymptomatum comitantium minor urgeat impetus.

Cum purulentæ fluunt nares, muci ſanioſi aut inſpiſſati præſentiâ oppilantur & irritantur, difficiliſque anhelat reſpiratio, tunc mors oſtia pulſat. In hoc caſu naſi ſinus tumefactâ Schneideri membranâ penitùs occluſos, ulcuſcula ſparſim diſſeminata, cerebri & pulmonum infarctus explorat cadaverum anatomica ſectio.

Oculorum verò morbi non tàm gravi periculo laborant, & artis peritæ curis facilè cedunt; funeſtè tamen accidit aliquoties globi ipſius ſuppuratio, ſicque cerebro imminet periculum.

Quibus os occupatur, maximi momenti ſunt morbi, quorum propagatione œſophagum vivida nonnunquam corripit inflammatio; undè irrita lactis ſuctio. Cæterarum verò hujusce organi affectionum, non eadem viget gravitas. Labiorum, gingivarum cancri vix emergentes, & paulò numeroſiores, coloris roſei, lutei, albeſcentes nihil triſte ominantur. Non idem dicendum de eis qui confertim linguæ apicem & palatum invadunt, altiùs infiguntur, & fuſcâ cruſtâ obteguntur. Minimè formidandæ ſunt aphthæ latæ, parùm vividæ, oris interioris ſuperficiei tantùm adhærentes (1); ſed mors eſt in propinquo, ſi iis immiſcetur miliaris infantulorum morbus qui, à Syphilide etſi alienus, cum ea lethaliter ſæpiùs implicatur (2).

---

(1) *Vide* de cognoſcendis & curandis morbis ab Herm. Boerhaave. Aphor. 985, &c. Celeberrimumque illius Commentat. Swieten.

(2) Morbus ille Scorbuticæ indoli ſat affinis, ab aëris corruptela ortus, ſicque in numeroſis Noſocomiis frequentiſſimus, os interius, continuumque digeſtivarum viarum ſyſtema infeſtat, & ſub ſpecie punctulorum albeſcentium ab initio ſeſe prodit, undè variæ denominationes gallicè *Millet*, *Muguet*, *Blanchet*. De illâ affectione quam atrocem vocat Celeb. *Levret*, ſilent plerique ſcriptores. Sed in luculentis regiæ Chirurgiæ Academiæ Actis egregiè deſcribitur. Vide *Maladies de l'intérieur de la Bouche*, vol. V.

Cutis pustulæ tenues, & raro disseminatæ, ad suppurationem citò vergentes, benignæ sunt indolis; malignæ verò, latæ, duræ & crustaceæ. Ejusdem tumores, abscessus & ulcera plerumquè facilè curantur.

Periculum abest à tumoribus spinæ dorsalis, & ossis sacri non purulentis, purulentos autem graviter subsequuntur caries & gangræna.

Rubores, rhagades, varii generis, excrescentias tùm in ano, tùm in genitalibus utriusque sexûs organis, dùm ulceratio advenit, difficilè vincit remediorum energia.

Nihil metuendum à fluxu virulentò quo afficiuntur puellulæ necnon à labrorum pudendi œdemate.

Pedes & tibiæ obsidentur erysipelatibus, & œdematosis infiltrationibus gravissimis, sæpèque lethalibus, cùm in hasce partes metastaticè irruit humor opthalmicus.

Metum injiciunt psoricæ eruptiones, pustulæ crustaceæ, & ulcuscula quæ, in extremis digitorum frequentiora, ungues erodunt ad radices.

Facillimè curantur talorum ulcera.

Iteratâ observatione constat infantulos quibus laxa cutis, & diffluens pinguedo, ad quartum circiter mensem succumbere œdematosos, & apertis cadaveribus infarcta capitis, pectoris & abdominis viscera, infiltrationes necnon seri effluxus deprehenduntur.

Hæc sunt symptomata venerea apud recens natos obvia, magis, minùsve noxia. Alia autem ab implicato morbo pendent, venereoque graviùs important periculum; sic dentitio, convulsivi motus, rubeola, variolæ, & præsertìm morbus miliaris qui, si modò vividior irruat, plerumquè lethalis; tunc enim defraudatur infans succo alibili ad vitam degendam necessario, mediisque lui venereæ debellandæ idoneis.

Jam virus syphiliticum sub multiplici respectu consideratum habemus, jam varii illius à matre in fœtum propagandi modi in lucem exponuntur, jam diversæ, ut ita dicam, formæ, & innumeræ complicationes indicantur: quid ergò superest, nisi ut plana fiat curationis via quam monstravit ratiocinium, & tutiorem reddet experientia ?

Circà methodum quâ curandi sunt infantes unà cum miasmate venereo congeniti, duo adimplenda veniunt curationis momenta.

1°. Nutricum lac hydrargiri partibus imbutum exhauriant recèns nati.

2°. Sustineantur congruâ vivendi ratione ætati & morbo maximè accommodatâ.

Methodus pro nutricibus adhibenda circà quadruplicem versatur cardinem, 1°. exitiosæ partus sequelæ præcaveantur & sanentur, 2°. antivenerea tempore opportuno administrentur, 3°. propugnentur & debellentur peculiaria quædam symptomata, 4°. tandem præscribatur victûs ratio curationi idonea.

Missa facimus ea mala quæ sæpiùs partum sequuntur, febrim lacteam, uterinam hæmorrhagiam, lochiorum suppressionem aut imminutionem, quæ tamen raro nutricibus accidunt; his nihilominùs infeliciter obviis, ad solita remedia confugiendum.

Est autem morbus puerperis & nutricibus sat frequens, vulgatior tamen iis quas afficit venerea labes, maximi quidem periculi, cum lactis suctum impediat, scilicet mammarum ingurgitatio ab aëris frigidioris contactu, à duri cujusdam corporis attritu, ab imprudenti vivendi normâ, necnon, ut evenit frequentiùs, à scissuris & rhagadibus areolæ, & ipsius papillæ ulcerationibus oriunda; tunc acerbissimi dolores sanguinem, cæterosque humores in mammam derivant irritatam. Quoties prominent abscessus secretionem & excretionem lactis sistentes?

Quoties metaſtatico impetu in varia organa varii morbi, & ipſa mors, nimiùm præceps, ingruunt?

Areolæ & papillæ ſciſſuris levamen affert, teſte noſtrâ praxi, medulla in longis ovium oſſibus reperiunda, balneo mariæ liquata.

In mammarum infarctu proſperè ſuccedunt cataplaſmata emollientia, maturantia, unguenta digeſtiva, ſuppuratoria, necnon hauſtus vi diaphoreticâ & leniter purgante donati.

Quàm periculoſa ſit lactis metaſtaſis frequentior & triſtior docet nos experientia, præſertim cùm in viſcera vitæ neceſſaria irrumpit. In re tàm promptè graviſſimâ ponenda ſpes in venæ ſectionibus, veſicatoriis, balneis, necnon diaphoreticis & leniter aperientibus decoctis.

Si verò organa minoris momenti impetum ſuſtinent, tunc non ità urget periculum, & in promptu ſunt medicamenta. Naturæ autem viribus conſulendum quæ materiam lacteam vel ad cutem ſub ſpecie febris miliaris propellet, vel ad renes, undè copioſa ſimul & critica lotii copia.

Varias inter Mercurii præparationes quas inſtituit Empeiria, hydrargiroſæ inunctiones nobis videntur anteponendæ. Prima adhibenda frictio ad unguenti Neapolitani ſemidragmam, quæ doſis, ad dragmam unam & ſemiſſem paulatim & gradatim adaugetur, ultrà quàm progredi vetat prudentia; ſi enim numeroſiores, viciniores, nimiâ copiâ, nulliſque balneis interpoſitis adminiſtrentur illitus, tunc pueruli delicatiores intimis torquentur doloribus; mox fluxus alvi lientericus, virideſcens miſeros fatigat, & poſt duodecim horas ab unctione, anxietatibus plerique premuntur infantuli.

Inter unamquamque frictionem, trium dierum ponitur intervallum, & etiam longius dummodò ſive nutrici, ſive recèns nato quid inſoliti eveniat. Quæ quidem unctionum methodus

prudenter instituta nutricum os servat intactum; plurimasque ad extremum sanationis curriculum deducit à quocumque malo immunes.

Quæ, duobus infantulis ubera porrexerunt, hydrargiri effectus minùs fuerunt expertæ quàm unius pueruli nutrices: undè constat specifici partem maximam in nutritos è lactis fontibus derivari, majoremque dosim pro nutricibus esse adhibendam (1). Varia igitur remedii dosis, varium quoquè administrandi tempus (2), pro temperamentis, mali gravitate, variorum symptomatum naturâ, necnon puerulorum debilitate.

Nutrices in flore juventutis benè constitutæ, quibus cutis subfusca & firmior, feliciùs & ociùs curationis terminum assequuntur. Torpet autem iners remedium per quindecim circiter dies apud eas quæ jamdudùm syphilide laborant, & apud quas illius symptomata hactenùs nullo modo fuerunt mitigata.

Unctionibus methodicè adhibitis pleraque facillimè cedunt symptomata, alia citiùs, v. g. verrucæ, ulcuscula cancrosa, &c. Alia seriùs, v. g. vaginæ ulcera, variæ ad anum excrescentiæ gonorrhea virulenta; quæ omnia, peculiaria sibi vindicant medicamenta: valent ideò fotus emollientes, lotiones detersivæ, cataplasmata, unguenta & emplastra tùm resolventia, tùm maturantia, plerumque verò topica hydrargiro imbuta. Conferunt maximè locales illitus, unà cum suffumigationibus cinnabarinis, aut rectiùs cum mercurio crudo parandis, præsertim si rebelles accidunt fungositates & excrescentiæ quæ causticis & quâcumque operatione acerbâ non sunt debellandæ; dolor enim lactis rivos, ut ita dicam, claudit (3).

---

(1) Ad curationem plerumque requiruntur unguenti Neapolitani ℥v.

(2) Ultrà tres menses sæpiùs non retardatur nutricum sanatio.

(3) Fungosâ vaginæ excrescentiâ cruciabatur juvenis, uberiori lacte fœ-

Nutricum ſimul & puerulorum curationi potiſſimùm confert idonea vivendi ratio; ea ſit quæ alimentum juxtà modum ſuppeditet, alvum liberè & facilè ſubducat, ſaponaceo vehiculo, Specifici vires adjuvet, humorumque acrimoniam dulcioribus ſuccis involvat & temperet. Suademus itaque lac, ova, juſcula, plantas oleraceas, fructus benè coctos aut maturos, panem optimâ fermentatione concoctum, & etiam carnes juvenilium animalium tenerrimas. Meri potus non omninò ablegandus, vires & tonum conciliat ventriculo, triſtitiam fugat, & quodcumquè viſcus languidum exſuſcitat.

Tutiorem & citiorem vim exerit remedium, ſi pleno hauſtu potat ægra nutrix ptiſannam hordeaceam, orizaceam, gramineam glycirrhisâ pauxillùm edulcoratam, vel cum florum pectoralium infuſionibus præparatam.

Ex inſtitutâ nutricum curatione pendet ſanatio infantulorum lue venereâ inquinatorum, at nihilominùs vis hydrargiri, tenerrimæ ætati frequentium morborum natura, necnon victus accomodatus, peculiaria quædam expoſtulant.

Experientiâ freti ſpontè aſſerimus nocivè minùs agere ſpecificum in recèns natos qui priùs in ſinu materno præparationes antiſyphiliticas quaſi delibârunt; hydrargiroſæ verò virtutis nondùm conſcios expectant colici dolores, abſque ullis evacuationibus, calor acris & urens, jactationes, convulſivi inſultus; nihil appetunt, ſedent in ore pallor & macies; quibus tamen incommodis varias addunt mutationes varia atmoſpheræ conditio, varia nutricum indoles, & diverſa agendi ratio.

Suſpenſo mercuriali illitu, emolientibus & anodynis largo

---

cundans nutrix, operatione gravi & acerbâ à nobis inſtitutâ, mammæ ad dimidium volumen craſtinâ die detumuerunt, & ad priorem formam aut ubertatem priſtinam per reliquum nutritionis tempus non potuerunt explicari.

haustu potis hæc mala sæpissimè fugantur. Convulsivos motus proximâ morte minantes, mirum in modum, compescuit enematum camphoratorum usus.

Attento igitur oculo Mercurii effectus in nutrices & infantulos sequatur prudens Chirurgus; eumdem non fugiat, pro singulo curationis tempore, diversus in puerulorum symptomata remedii agendi modus; variat enim citior aut tardior illius energia pro symptomatum naturâ, intensitate, diversâ tùm nutricis tùm nutriti sensibilitate, necnon irritabilitate.

Mense elapso ab hydrargirosi lactis usu, siccantur pustulæ, aut in suppurationem abeunt, defervent inflammationes cutaneæ, discutiuntur œdemata, & mundificantur cancri; jam non serpunt ulcera, exceptis tamen iis quæ caput, umbilicum, & renes occupant. Tunc nova fulget facies, evanescunt rugæ, facilior fit deglutitio, os roseo colore subridet, resolutione, suppuratione & quasi transudatione desinunt tumores.

In oculorum morbos promptiores effectus exerit medendi methodus; at felix medicamentorum cursus, ut ita dicam, retardatur nonnunquam aphthis gangrænosis quæ tunc repullulant, & inhibetur miliari morbo qui, etsi venereæ luis nullo modo particeps, ingravescit contagiosè, eòque funestior sævit quod, omninò prohibitâ lactatione, alimento & medicamine miser defraudetur infantulus. Ineunte secundo mense, nova sæpiùs exsurgit symptomatum turba; variis innascuntur partibus lymphatici & steatomatosi tumores, qui quidem molliter fontanellæ insident, renitenter autem juxtà scapulas, spinam dorsalem, & os sacrum infiguntur. Tunc excoriantur & ulcerantur tala, horrent pustulis & pedes & manus, fluxusque quasi gonorrhæus ex organis puerularum genitalibus non raro derivatur.

Varia inter hæc symptomata, difficilior & tardior tumorum

caput, ſcapulas & extrema præſertìm obſidentium ſanatio : ſi moras patitur ſuppuratio, maturantibus emplaſtris adjuvetur ; ſi pus maturum in aliquo coacervatur loco, lanceolâ inſtituatur inciſio, & reliquum curationis opus naturæ committatur.

Nullo autem oppugnandi ſunt inſtrumento tumores juxtà ſpinam dorſi & os ſacrum inſidentes, eorumque ſuppuratio cautè arcenda, aliter enim vertebras ſæpiùs depaſcitur caries.

Intrà quadraginta vel quinquaginta dies ſilet ſymptomatum venereorum impetus ; fuerunt plurima, & quæ ſuperſunt, in meliorem ſtatum vergunt. Anomalis tamen febribus & diarrhæis ad id tempus ſubjacent obnoxii infantes ; hæc autem mala à primarum viarum infarctu oriunda ſanant radix braſilienſis & minorativa : una cùm temporis lapſu plerumque decidit morbus, ita ut vires paulatìm accedant. Nitet in ore color roſeus, & valens corporis habitus ſanitatem prænuntiat ; ſic inter ſex menſes ſanatur hæreditaria venerea lues, aut ſaltem maximè mitigatur.

Infantulos autem alia manent interdùm incommoda. Debiliſſimos & cacochimiâ quaſi proſtatos fatigat valetudo in longum producta, morbiſque lui venereæ prorsùs alienis retardata ; ita leucophlegmatia, abdominis ingurgitatio, acida cachexia, & diarrhæa quam ſæpè excipit dyſſenteria, quibus feliciter admodùm ſuccedunt ipecacuanha, leniter purgantia, pulvis cancrorum, aqua orizæ aromate condita, cardiaca leni virtute pollentia, & vinum cum abſynthio paratum.

Sic morboſi infantes ultrà octavum menſem ubi primùm erumpit dentitio, mortem raro effugiunt.

Pro variis ætatis, neceſſitatum, morbi & curationis circumſtantiis, necnon pro vario nutricum ſtatu, varia inſtituenda eſt vitæ ratio.

Per

Per ſex menſes ſufficit tantummodò nutricis opiparæ lac ; cujus inopia ad caprinum cogit. Lactis etiam vices felici ſucceſſu gerunt aqua orizæ ſimplex , hordeacea melle edulcorata , & etiam pauxillo vini corroborata.

Notandum verò quod duos infantulos , nutrire non valeant puerperæ : lac enim ſucco alibili parum turgens , duplici nutritioni fit prorsùs inhabile ; ſicque , ſuadente experientiâ , abolecur uſus exiguo nutricum , & ingenti puerulorum numero primùm in novo hoſpitio uſurpatus ; & bono animo fatemur lacti pauperrimo aſcribenda eſſe mala quæ convaleſcentes expectant puellos , & debilitatem , cacochimiam , aliaſque hujuſce generis miſerias morte tandem terminatas importanc.

Ad quinque vel ſex menſes præſcribuntur cremores hordeacei cum lacte parati , panatæ , & juſcula ex carne animalium deprompta , bis in diem aſſumenda (1).

Sed infeliciter contigit ut plurimi , variorum morborum ratione , ſuctionis impotentiâ , ipſomet nutricum defectu , lactatûs beneficio frui nequeant ; tunc ad media jam exarata confugiendum. At eheu ! intrà primi aut alterius menſis ſpatium miſerrimè pereunt , ſive venereæ luis affectibus , ſive miliari morbo & ſæpiùs maraſmo confecti , quibus ea depromuntur adulterina alimenta. In hoc tàm gravi rerum articulo noſtra mens erat moleculas hydrargiroſas in nutricum cubiculis diſſeminatas ſuctionis impotentibus maximi fore emolumenti ad arcendam ſymptomatum gravitatem ideòque expectandam lactationis facultatem ; vota autem & experimenta deluſit eventus.

---

(1) Lege luculentam Conſultationem à ſaluberrimâ Facultate Pariſienſi promulgatam circà recèns natos in Noſocomio Generali Aquiſextano alendos.

Feliciorem verò promittunt exitum suffitus quos mercurio crudo in ignem projecto obtinemus (1).

Ex observatis ideò certa & tristis deducenda venit conclusio artem vel diætetice, vel therapeuticè huc usque esse mancam erga infantulos qui, miliari morbo, aut venereis symptomatibus in os detonantibus laborantes, suctione & deglutitione orbantur. Quid ergò impedit quominùs novam nutritionis curationisque viam artis periti interrogare audeant? Nonnè nutritioni inservire possent tùm enemata jusculina, tùm lac ope fistulæ ad stomachum usque delatum? Nonnè curationi prodessent antivenerea lacticinia quæ suasit celeberrimus *Levret* (2)? Quâ de novâ methodo silendum, usque dùm tutiùs instituta experimenta quid sit sperandum indicaverint (3).

---

(1) Sic quinque infantulos aphthis gangrænosis versùs os interius occupatos sat prosperè curavimus. In omnibus saltem plurima fatalis illius morbi mitigata fuère symptomata, quæ omninò in tribus evanuerunt. Vetat tamen prudentia ut tali auxilio nimio opere credamus, eos enim omnes rapuit infida mors in posterùm nutritionis defectu, diarrhæâ & marasmo accessita.

(2) *L'Art des Accouchemens, troisième édition, p. 266.*
Idem, vide Nils-Rosen.

(3) Illius celeberrimi *Levret*, vestigiis insistens hujusce actûs Præses, variis præparationibus hydrargirosis caprinum lac antisyphiliticâ virtute donavit; & ex quibusdam experimentis eo cùm institutis, etsi nihil certi valeat hactenùs affirmari, fulget tamen spes plurima in posterùm ex eâdem methodo sagaciter calcatâ & ad perfectionis apicem deductâ, in genus humanum derivanda esse commoda. Lactatione enim quocumque modo impeditâ, aut deficientibus nutricibus, vicarium illud in promptu erit auxilium; valebit quoque & sæpissimè pro adultis venereâ phthysi, nimiâ virium deperditione, provectiorisve ætatis imbecillitate, immediatæ mercurialium administrationi impatibus; sicque dictâ lacteâ antivenereâ nutriendis & sanandis.

Expreffam nunc habemus tabulam in qua varia luis venereæ apud recèns natos fymptomata & incrementa carbone notantur, in quâ variæ ejufdem complicationes cum morbis puerilibus miafmate fyphilitico minimè deturpatis, & præfertìm eo cum teterrimo quem miliarem vocant, exponuntur, in qua tandem depinguntur peculiaria mala quibus os afficitur, unde irrita lactatio & deglutitio. Quibus omnibus in antecefsùm delineatis vix quofdam unà cum fyphilide congenitos fatum ultimum fugere judicandum.

Si tamen attentè perpendamus innumeras calamitates quæ infantulorum incunabula, & præfertìm in nofocomiis obfident, fi noftris oculis continuò fit obvia mors quæ recèns natos omnes lue venereâ contaminatos cito fubfequitur pede, fi denique non rari fucceffus in novo hofpitio enati, & per diem invalefcentes animo obverfentur (1) & omnia hæc æquâ lance ponderentùr, victrix erit, ni fallimur, ea curandi methodus fufiùs forfan expofita quam ratiocinium & experientia temporis lapfu adjuvabunt.

---

(1) Si calculo promifcuè fubjiciantur in ipfomet hofpitio recèns nati, vel ad illud devecti, five nutricum lacte fuerint enutriti, five defraudati, apud quos vario circumftantiarum tenore nulla lactatio, nulla proindè vera curatio; aut quos diverfis morbis lui venereæ nullo modo congeneribus tentatos rapuit nefanda mors; evafit fana quarta ægrotantium pars. Vide *Mémoire fur les fymptômes & le traitement de la maladie vénérienne dans les enfans nouveaux nés*, *pag.* 75.

HAS THESES, Deo juvante & Præside M. PETRO FAGUER, Artium Liberalium & Chirurgiæ Magistro, Regiæ Academiæ Chirurgiæ Consiliario, Scientiarum, Humaniarum Litterarum & Artium Academiæ Catalaunensis Socio, Regiarum excubiarum Legionis Equestris DE *VILLEROY Chirurgo Majori, Saluberrimæ Facultatis Remensis Doctore, tueri conabitur RENATUS ALEXANDER FAGUER DESPERRIERES Cenomanus, Artium Liberalium Facultatis Parisiensis & Chirurgiæ Cenomanensis Magister, nuper Nosocomii Generalis Parisiensis in domo dictâ* Bicêtre, *nunc in Hospitio publico de* Vaugirard, *Chirurgus præcipuus, Theseos Auctor.*

Die Lunæ 29 Mensis Julii 1782, à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam.

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS.

PRO ACTU PUBLICO
ET
SOLEMNI COOPTATIONE.

PARISIIS,

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii necnon Academiæ Typographi, viâ Cithareâ.

M. DCC. LXXXII.